

1848-03-06

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

J.Th. Lundbye

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Omtalte personer:
Svend Grundtvig
Christian Listov
J.Th. Lundbye
P.C. Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 34 nr. 30

DOKUMENTINDHOLD

Chr. Listov beklager det sene svar på et brev, han har modtaget fra J. Th. Lundbye.

TRANSSKRIFTION

Mappe 34 nr. 30

Kjøbh. d 6 Marts 1846

Kjære Thomas Lundby

Naar De i dette Øieblik stod ved min Side, vilde De maaskee forundret spørge, hvorfor Pennen dirrer i min Haand, da jeg ellers ikke pleier at lide af Nerverystelse; jeg vilde da med nedslagne Øine svare Dem, det er Følgerne af Samvittigheden, dette underlige Væsen, der, ligesom Skrubbuden i Molboens Svælg, ofte kribler og krabler i vort Indre uden at vi ere istand til at faae den ned. Det er denne Samvittighed, der nu lader mig høre, at der ligge 2 hele Maaneder mellem Modtagelsen af Deres Brev og disse Linier; vel gjør Undskyldelseslysten – (en uægte Datter af Selvopholdelsdriften, men stærk og fuld som Moderen) – sig al optænkelig Umage for at bringe den til Taushed, men alle de Forsvarsgrunde, hun kan udfinde for det lange Mellemrum, er af den Beskaffenhed, at de mulig turde gjælde til Wandsbeck, men ingenlunde til Rom eller Neapel. Saavidt Skriftemaalet - nu bliver det Deres Sag at sætte Absolutionen til – Min inderlige Tak for den fortræffelige lille Tegning, der dannede Indgangen til Deres Brev – der er Liv i de Karle, det kjære krumformede Fæ, skjøndt de høre til de dorsk fremvraltendes, fodfremsløbendes Klasse – efter Fatter Homers uovertræffelige Naturhistorie.

Jeg har separeret Brev og Billede fra Bord og Seng, det første har sit Sted i min Skuffe mellem andre gode Venneepistler, til det andet har jeg udsøgt en beqvem Plads paa min Væg over min Pult – det befinder sig vel, men klager som Gl. Adam i Edens Have over, at det er ganske Mage-løs; hvad skal jeg gjøre derved? – Brevet havde enkelte Steder Karakteren af Graat – i – Graat, men selv saaledes var det mig et kjært og træffende Afpræg af den gamle Johan Thomas, som jeg havde kjær ligesaavel i Søndagskjolen, som i den graaa Kawai. Denne graaladne Stemning er mig for resten (for eget Vedkomende) en gammel Bekjendt, saa gammel, at den undertiden er paatrængende som en Huusven – spørg kun min gamle Broder! – den lader sig ikke bortraisonere, den har den fortvivlede Egenskab, at den kan hente Næring fra Alt og fra

Intet – der er kun Eet, der kan bringe den til at fordele sig eller opløse den i lysere, mildere Farver, det er en ærlig ufortrøden Kamp for Ideen hvis Tjener vi er; under den kommer Troen atter tilbage og med den Fred og Haab, og da voxer Guds barnet igen sin hellige Vægt i Sjælen. Det er denne Kamp, der ikke maa afbrydes, selv ikke i de Øieblikke, hvor vi føle os som Ixion, der sluttede Skyen i sine Arme istedenfor Himmeldronningen. Det er et inderligt, ægte Cristeligt Baand, der sammenknytter Ordene Ora et labora. – Naa, Gud være lovet, jeg hører af Svenn Grundtvig, at De alt er kommen mere til Ro med Dem selv, Deres Konst og Deres Omgivelser – saa vil nok Alt gaae godt; thi Anfægtelserne ere som Tordenbygen, der fremkaldte en renere, friskere Luft, eller som momentane Dødsfiender, der have et høiere, fyldigere Liv til følge. – Hvad mig selv angaaer, behøver jeg næppe at skrive Noget til Dem; De har vistnok fulgt mig baade gennem de lyse og de mørke Dage i Meddelelserne til min Broder; derimod vil det glæde Dem at høre, at Diderik Br. nu har trukket sig mere tilbage til sin Stue og sit Studium for at naae, hvad han savnede, større Sammenhæng i sit Liv og sin Udvikling; han levede før i Punkter, Traade der skulde forbinde dem med hinanden manglede; rigtignok var der Gestalt i hvert af disse Punkter, men han kunde dog ikke føle sig tilfreds derved. – Schovgaard har først for 8 Dage siden forladt Hospitalet, nu befinder han sig vel paa Legeme og Sjæl; det gaaer rask fremad med hans store Stykke, som vi ville faae at see her paa Udstillingen. Jeg glæder mig ogsaa ret meget til det Maleri, De har sendt hertil, Alle ere enige i at rose det. Høyens Foredrag over den Hollandske Skole har en Tilhøremasse saa stor, som Salen paa nogen Maade kan rumme; – naturligt! Thi der er en Lune i hans Fremstilling af de Komiske Træk, en Begeistning naar han omtaler de storartede Begivenheder fra Frihedskrigen, tilligemed en Glæde over de Fortræffelige Sager, som han langt mere ved denne end

-3-

ved de andre Skoler kan vise os en originali – at jeg dristig tør sætte disse Foredrag ved Siden af hans bedste over de italienske Mestre.-

Jeg kan ikke bare mig for at ende dette Brev med en lille Vise af den sidste Studenterkomedie (En Spurv i Tranedands) af Jens Høstrup. Jeg troer den vil more Dem.

Melodien er en gammel dansk Folkevis.

Og Keiseren boer i det høie Slot,

tralalala fallera trallalala-

hans høirøde Kjole den klæ ´r ham saa godt

Tralalala fallera trallalala.

I Salen derinde laae Keiserens Kjol

Tralalala ---

Men katten sprang op paa den samme Stol

Trallalala---

Og Katten den tog sig nu inte iagt,

Den noget lod falde paa Keiserens Dragt

Da Keiseren nu til sin Kjole saae,

Saa var der en stor Plamase paa.

Den Keiser spurgte sine Hofmænd da,

Hvor kommer dog den Plamase fra?

De Hofmænd vidste nu ingen Besked,

Men Keiseren han blev lynende vred.

Og Keiseren gav sine Hofmænd Prygl,

Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

Men de turde ei slaa Ham igjen

Og derfor slog de deres Amtemænd.

|Og alle de Store slog de Smaa,

og de lod Pryglene videre gaae.

De Herremænd slog deres Bønder i flæng,

Og Bonden sin Karl, og Karlen sin Dreng.

11. Og saadan fik hele Landet Prygl,

-Tralalala, fallera, trallalala

Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

Trallalala, fallera, trallalala-

Og hermed vole! – Vis mig nu i Gjerninger, at De har tilgivet den nølende Ven, og send snart et Brev til deres Chr. Listow.

[illegible]

nat de andre Holer kan vise os en original - at jeg
kriffigt har fættet disse søndag nat Viser af Jans første
over de italienske Maaske. -

Jeg kan ikke bare mig for at sende alle dem
med en lille Viser af den fjerde Skænkelseskomite (Ensom
i Transtons) af Jens Holtrup. Jeg tror den vil gøre dem.
Melodien er en gammel dansk Folkemelodie.

1. Og Ensomme bare i et fjerde Plot,
Tralalala fallera trallalala -
Jens fjerde Gode den El'ne Jans kan godt.
Tralalala fallera trallalala.
2. I Galmen skinnende laar Ensomme Gode
Tralalala —
Men Etkun spyrer op paa den samme Hol
Tralalala —
3. Og Etkun den tog sig en vinter i agh,
Den lot sig selv faldt paa Ensomme Gode.
4. Da Ensomme nu vil sin Gode Jans,
Gaa nar der en stor Klammes paa.
5. Den Ensomme fjerde sin Gode Jans,
fjerde kommer og den Klammes fra?
6. De Gode miste nu ingen Ensomme,
Men Ensomme Jans den Gode Jans.
7. Og Ensomme gaa sin Gode fjerde,
Og det var nu blot for Klammes Gode.
8. Men de kunde si paa Jans ~~eggen~~ eggen
Og derfor fleg de den Ensomme.
9. De Gode fleg den Ensomme fjerde,
Og Bombe sin Ensomme, og Ensomme sin Ensomme.
10. Og Jans fleg den Gode fjerde,
Tralalala, fallera, trallalala
Og det var nu blot for Klammes Gode.
Og Tralalala, fallera, trallalala. -

Det Jans valde! - Hvis mig nu i Gode Jans, at
de Jans fjerde den Ensomme Jans, og Jans fjerde
den vil
Kans Christen
22